

Dag 10 – Lad tornene være

”Brødre, jeg mener ikke om mig selv, at jeg allerede har grebet det. Men dette ene gør jeg: Jeg glemmer, hvad der ligger bagude, og strækker mig frem mod det, der ligger forude; jeg jager mod målet, efter sejrprisen, som Gud fra himlen kalder os til i Kristus Jesus” (Fil 3,13.14).

Min ældre bror og jeg blev opgivet af vores biologiske far. Fordi han forlod vores mor, da vi var meget unge, traf vi ham aldrig. Alt, vi vidste om ham, var, at han var sømand, høj og med et godt udseende, ildrødt hår og fregner, og at han talte med en sydlandsk accent. Alle forsøg på at finde ham mislykkedes, så vi gav op. Jeg voksede op med en undren over, hvorfor han ikke ønskede os. Dette efterlod et ar i mit unge hjerte.

Jeg var kluntet, faldt ofte over mine egne ben på legepladsen. Man gjorde nar af mig i skolen. Mit hår var kort og indrammede mit blege ansigt. Mine øjne manglede glædens gnist, som burde kendetegne en typisk 8-årig. Jeg blev ofte moppet.

Fordi jeg tit legede for mig selv, var frikvarteret ikke just den bedste tid, men gymnastikklassen var endog værre. Vi spillede kickball, som gik ud på at spille baseball med en fodbold, hvilket jeg hadede. Man skulle sparke til en bold og løbe rundt om nogle faste punkter eller baser. Når børnene stillede sig op på række, skulle kaptajnerne vælge deres hold. Jeg var altid den sidste, der blev udtaget. Holdene stillede sig op på deres positioner, og jeg blev sendt til det fjerneste hjørne af banen, fordi jeg ikke var særlig god til dette spil. Så begyndte mit hold at råbe: ”Gå længere tilbage, det er Timmys tur til at sparke!” Timmy sparkede altid virkelig hårdt til bolden. Jeg stod med mine arme over kors. Pludselig hørte jeg råbene: ”Dumme DeWeese! Bolden kommer mod dig! Fang den! Idet jeg så op, kom bolden lige imod mig. Jeg strakte mine arme ud og greb den! I vantro brød de andre børn ud i ros: ”Ja! Dumme DeWeese greb bolden!” I et kort øjeblik var jeg helten, som modtog mine klassekammeraters ros. Men det varede ikke længe. Tingene vendte tilbage til det normale, da det blev min tur til at sparke, og jeg blev grebet ud, hvilket forårsagede, at mit hold tabte.

Usikkerhed og lavt selvværd fulgte mig ind i teen-årene og da jeg blev voksen. Begivenheder i barndommen kan have indflydelse på, hvem vi bliver; men det behøver ikke at forblive på denne måde. Jeg havde alle gode grunde til at blive bitter og vred. Jeg var blevet afvist af min far, var uden venner, og blev let udnyttet, fordi jeg længtes efter accept. Jo mere jeg spekulerede over det, jo mere blev det til virkelighed. Jeg havde samlet en buket af torne. Men at holde fast ved oplevelser fra fortiden, lige meget hvor bitre, de må have været, bliver for tungt at bære og kan til sidst ødelægge vores helbred. Vi bliver slaver af vores følelser.

Jeg læste denne beskrivelse fra Ellen White for nylig:

”Under vandringen fremad er der alt for mange, der dvæler ved deres fejltagelser, mislykkede forsøg og skuffelser, og hvis hjerter derfor fyldes med sorg og modløshed. Medens jeg var i Europa, modtog jeg et brev fra en søster, der havde gjort dette og var dybt bekymret. Hun bad mig om nogle opmuntrende ord. Natten efter at jeg havde læst hendes brev, drømte jeg, at jeg var i en have, og en, som lod til at være havens ejer, førte mig omkring i dens gange. Jeg plukkede blomster og glædede mig ved deres duft. Da henledte denne søster, som havde gået ved siden af mig, min opmærksomhed på nogle stygge torne, der stod hende i vejen. Der stod hun, bekymret og fuld af sorg. Hun fulgte ikke den sti, hvor føreren gik, men blandt tornene og tidslerne. ”Ak,” sukkede hun, ”er det ikke sørgeligt, at denne smukke have er ødelagt af torne?” Da sagde vores fører: ”Lad tornene være; de vil blot såre dig. Pluk roserne, liljerne og nellikerne.”

”Har der ikke været lyspunkter i din erfaring? ... Finder du ingen gode oplevelser, når du betragter de forskellige afsnit af dit livs erfaring? Er ikke Guds løfter ligesom de vellugtende blomster, der vokser overalt langs din vej? Vil du ikke lade deres skønhed og duft fylde dit hjerte med glæde?...

”Det er da ikke klogt at fylde sindet med alle de ubehagelige minder fra et henrundet liv – at tale om dem og sørge over dem, indtil vi overvældes af modløshed. En modløs sjæl fyldes med mørke. Den udelukker Guds lys fra sig selv og kaster en skygge over andres sti” (Vejen til Kristus, s. 118.119).

Jeg valgte at lade tornene være og samle roserne. Da Kristus kom ind i mit liv, opdagede jeg, at jeg var i ham! Jeg var engang en mager lille pige, som troede, at hun aldrig kunne gøre noget rigtigt - men blev et Guds barn, en prinsesse under kongernes konge (1 Pet 2,9). Jeg er ikke længere uden en far, for Han blev min Far (Sal 27,10; Joh 16,27). Ikke længere er jeg afvist og uden venner, for min Far i himlen kalder mig sin ven (Joh 15,15). Jeg ved, at jeg har stor værdi, for Han gav sit liv for mig (Joh 3,16). Hvilken god grund til at glæde sig!